

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У 10704/15
25.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... бр..., чији је пуномоћник Бранка Војновић, адвокат из Новог Сада, Јована Бошковића 8, поднетој против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, ради поништаја решења 0031-10412-437/2015 од 27.05.2015. године, у предмету накнаде за време незапослености, у нејавној седници већа, одржаној дана 25.01.2018. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

III ОСЛОБАЂА СЕ тужиља А.А. из ... плаћања судске таксе у предмету У 10704/15.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Националне службе за запошљавање Филијале Кикинда бр. UP.I 1007-10411-299-1/2015 од 16.04.2015. године којим је одбијен захтев тужиље за признавање права на новчану накнаду за време незапослености као неоснован.

Тужбом, поднетом Управном суду 16.07.2015. године, прецизираном поднеском од 21.07.2015.године, тужила је оспорила законитост решења туженог органа и предложила да је суд ослободи од плаћања судске таксе. Истакла је да је на породилском одсуству била од 17.06.2013. године, са продуженим трајањем, због неге детета све до 16.06.2014. године и годишњег одмора до 15.07.2014. године. На иницијативу тужиле код Републичког фонда ПИО, Покрајинског фонда, Филијале у Суботици издато је решење од 18.12.2014. године, којим јој је утврђен престанак својства осигураника по основу рада у Б.Б. са даном 10.08.2014. године. Агенција за привредне регистре утврдила је предузетнику привремени прекид обављања делатности дана 11.08.2014. године а предузетник је 09.12.2014. године, примио закључак о обезбеђењу доказа коме се није одазвао. Навела је да се сама пријавила код Националне службе за запошљавање 22.01.2015. године, јер је поступањем њеног бившег послодавца спречена да остварује своја права по основу незапослености. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове је тражила за састав тужбе у износу од 25.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу одредби члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, јер је на правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Испитујући законитост оспорене одлуке, у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је тужила захтевом од 11.02.2015. године, тражила де јој се призна право на новчану накнаду за време незапослености по престанку радног односа, односно престанку обавезног осигурања у Б.Б. Утврђено је да је решењем АПР -а Регистар привредних субјеката од 12.08.2014. године, усвојена регистрациона пријава промене података код В.В., предузетника Б.Б. и као датум прекида уписан је 11.08.2014. године. Увидим у сајт АПР Регистар привредних субјеката утврђено да је 18.03.2015. године, уписан као датум престанка обављања делатности Б.Б.. Како је у конкретном случају, по налажењу првостепеног органа, тужила поднела захтев за остваривање права на новчану накнаду по истеку времена за које би јој право на новчану накнаду припадало, то је захтев за признавање права на новчану накнаду за време незапослености одбијен је као неоснован. Тужени орган је нашао да захтев треба одбити јер се нису стекли законом прописани услови за остваривање права на новчану накнаду због незапослености а из разлога јер је из самог акта о престанку радног односа утврђено да је тужилци радни однос престао по основу који није прописан одредбом члана 67. Закона о запошљавању и осигурању за

случај незапослености .

Одредбом члана 67. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/2009 и 88/2010) прописано је да незапослени има право на новчану накнаду у случају престанка радног односа или престанка обавезног осигурања по основу: 1. престанка радног односа отказом од стране послодавца у складу са прописима о раду и то: 1. ако услед технолошких економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла, у складу са Законом, осим лица која су се, у складу са одлуком Владе о утврђивању програма решавања вишка запослених у процесу рационализације, реструктурирању и припреме за приватизацију, својевољно определила за новчану накнаду или посебно новчану накнаду – у већем износу од висине отпремнине утврђене Законом о раду; 2) ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребна знања о способности за обављање послова на којима ради; 2. престанка радног односа на одређено време, привремених, повремених послова, пробног рада; 3. престанак функције изабраних, именованих и постављених лица, уколико није остварено право на мировање радног односа или накнаду плате у складу са законом; 4. преноса оснивачких права власника односно члана привредног друштва; 5. отварања стечаја, покретања ликвидационог поступка и у другим случајевима престанка рада послодавца, у складу са законом; 6. премештаја брачног друга, у складу са посебним прописима; 7. престанка радног односа у иностранству у складу са законом односно међународним споразумом.

Полазећи од наведеног и цитираних одредби закона правилно је, по оцени суда, тужени одбио жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења од 16.04.2015. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на новчану накнаду за време незапослености. Ово из разлога јер је из самог решења о престанку радног односа од 03.11.2014.године, које је тужилца примила 06.11.2014.године, утврђено да је тужилци радни однос престао по основу члана 176. Закона о раду, услед престанка рада послодавца, али како послодавац није престао са радом већ је привремено престао да обавља делатност то није испуњен услов прописан одредбом члана 67. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, те се нису стекли законом прописани услови за остваривање права на новчану накнаду због незапослености.

Суд је ценио наводе тужбе али је нашао да су без утицаја на правилност и законитост оспореног решења будући да не доводе у сумњу утврђено чињенично стање и правилну примену материјалног права. Наиме, из списка је утврђено да је тужилца доставила, поред осталог, решење о отказу уговора о раду у случају престанка рада послодавца број: 01/2014 од 03.11.2014. године, у коме је наведено да јој престаје радни однос даном достављања решења 06.11.2014.године. Поред тога, утврђено је да је решењем АПР-а од 12.08.2014. године, усвојена регистрациона пријава промене података код В.В., предузетника Б.Б. и као датум прекида уписан је 11.08.2014. године а увидим у сајт АПР-а Регистар привредних субјеката утврђено да је 18.03.2015. године, уписан као датум престанка обављања делатности Б.Б.. На основу увида у матичну евиденцију утврђено је да нема доказа о плаћеним доприносима за период од 01.01.2014. до 10.08. 2014.године и да предузетник Б.Б. није у редовном поступку извршио одјаву, овде тужиле. Са наведеног, како се основаност захтева за новчану накнаду цени на основу акта о престанку радног односа односно престанка последњег осигурања, то је правилно

оспорено решење донето на основу доказа који су уз захтев приложени.

Са напред изнетог налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора имајући у виду успех тужиље у овој управној ствари па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде применом одредби члана 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11 и 55/14), која се примењује на основу одредби члана 74. Закона о управним споровима.

Имајући у виду вредност меродавну за наплату таксе и висину средстава из којих се таксени обвезник издржава, а ценећи и све околности из члана 10. ст. 1. и 2. Закона о судским таксама, суд је нашао да су испуњени законом прописани услови да се удовољи захтеву за ослобађање од плаћања судске таксе, па је одлучио као у ставу III диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.01.2018. године, III-8 У 10704/15

Записничар
Весна Мутавцић,с.р.

Председник већа-судиј
Биљана Тамбурковски-Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП